

Тотуїсь

Ч. 2 (42)

Лютий

1958

У НОВАЦЬКІЙ ДОМІВЦІ

Р. Лучаковська

Мал. Р. Лучаковська

ОПОВІДАННЯ ПРО ОЛЮНЮ

Світить ясно золоте волинське сонце і так весело блистять стязка річки Стиру¹⁾. А отець Левицький, парох села Щурович, вже знов із дітьми на річці.

— Ану, хто швидше допливе до берега? — гукає отець. І пливають діти всі троє так швидко, так справно, але перша буде завжди Олюня! Обтрясється з води вже на березі, сміється... Бона завжди перша: чи то в пливанні чи в бігу. Бо отець Левицький всього того вчить своїх дітей. — Мусять рости сильні, бо не знати, якого діла доведеться їм колись доконати! — каже бувало.

А коли набігаються та набавляться доскочу, біжить Олюня у таткову бібліотеку; їй завжди туди можна заходити. Так гарно читається:

— „Було колись в Україні,
Ревіли гармати...”

Оля найбільше любить читати „Кобзаря” Шевченка. Або знов: — „Праця єдина з неволі нас вирве...”

Це Борис Грінченко написав... „Праця єдина...” Морщиться чоло Олюні. Думає поважно, хоч і маленька ще: так, вона буде теж невтомно працювати, коли виросте!..

*

Зібралася вся рідня у хаті. Оля сидить у кутку із молодшим

1) Стир — річка в Західній Україні, що впливає на т. зв. Галицькій Волині.

Ольга Басараб

братом та сестрою, а всі в чорному одягу: не так давно поховали свого доброго батечка, а сьогодні ось вже і мама похована... Посходилися тети, вуйки. Радяться:

— Не поїдеш вже більше, Олюню, в Перемишль²⁾, вчитися в лицей³⁾. Це коштує великі гроші, а ти ж сирота!

А Олюня відповідає їм спокійно:

— Поїду і буду вчитися Буду

2) Перемишль — місто в Західній Україні над річкою Сяном. Там повстали перші середні українські школи для дівчат.

3) Лицей — середня школа, де вчили теж і чужих мов, німецьку та французьку.

вчити молодших товаришок і так заробляти на прожиток. І таки вивчуся!

І поїхала. Сама пильно вчила-ся і других вчила. Не раз і в голді і в холоді. Добра директорка заопікувалася нею і Оля таки закінчила навчання.

*

Минуло Різдво 1924 року. В українській гімназії⁴⁾ у Львові рух та гамір. Це пластунки влаштовують сьогодні вертеп. Посходилися і батьки і товаришки — не-пластунки. Всім цікаво поглянути, бо що пластунки зроблять, завжди гарне. А ще ляльки до вертепу виготовила добра приятелька пластунок, пані Оля Левицька-Басарабова. Такі гарні ляльки! Та пластунки нікому їх тепер не покажуть, тільки аж на сцені. Бо це ж їх пластова тайна! І їх тайна також те, що вони розказують собі пошепки про свою паню Олю: як вона ще до війни поїхала сама до Відня⁵⁾, щоб далі вчитися. Як така молоденька залишилася вдовою, коли її чоловіка вбили на війні. Як допомагала під час війни всіма силами нашим втікачам, полоненим, раненим у лічницях. Як іздила з українським посольством аж у далеку, зимну Фінляндію⁶⁾.

4) Гімназія — середня школа, де крім нових чужинних мов вчили теж старинних: латинську та грецьку.

5) Відень — столиця Австрії, де був славний університет. Там вчилася і багато українців.

6) Фінляндія — країна на півночі Європи над Балтійським Морем.

А й тепер... Тут вже говорили пластунки так тихенько, що ледве можна було почути: що вона тепер один із найвизначніших членів Української Військової Організації, яка бореться в підпіллі проти Поляків. Бо Поляки безправно запанували над Галичиною, частиною України.

Цього нікому не розказали б, але про це знають пластунки! І коли котра зустрінеться з паннею Олею, в очах у неї розгоряються огники: то ж не будь кого поздоровляє, не з будь ким говорить!

...Ось й у вертепі все вже приготовлено. Вже й ті, що читатимуть ролі, влізли під сцену. Можна б починати... Тільки, де це пані Оля, така точна завжди? Хіба не прийде поглянути на вертеп, що його сама приготувляла?

Віжать спитати її брата, а їх доброго професора та пластового провідника. Але професор дивний якийсь сьогодні.

— Починайте — каже, — починайте і так. Бачите, гості вже нетерпеливі!

Почали, та чогось так важко було на серці...

*

А через кілька днів знали вже всі: Ольгу Басарабову замучили вороги у в'язниці, та вона не зрадила навіть на муках нікого із тих, що разом із нею боролися проти чужої влади.

Вдягнули пластуни свої однострої, закрили лілейки на гру-

дах чорними стяжками та пішли на Янівське кладовище на її похорони. Ворожа поліція не допускала нікого брамами і довелося скрадатися всім далекими округними дорогами. Але й так зібралося там стільки тисяч українців, що поліція навіть боялася їх зачіпати.

І з того часу щороку їздили пластунки на могилу Олі та складали поклін Тій, що не лиш ціле своє життя працювала для свого народу, але й не боялася смерті за нього, коли це було потрібне!

Л. М.

Мал. Т. Душенко

ПРИТУЛИВ ДО ШИВКИ

[НОСИК,

ДИВИТЬСЯ У СВІТ МИРОСИК.
НА ГІЛЛЯЧЦІ ПІД ВІКОНЦЕМ
ПТАШКА ГРІЄТЬСЯ НА СОНЦІ.

Дрот розмовляє із Роксоляною та Юрком Куніцьким на таборі в Діброві.

Новачки з Кентону після своєї Листопадової ватри.

ПРОЩАЛЬНА НОВАЦЬКА ПІСНЯ РОЯ „КАРПАТСЬКІ БДЖІЛКИ“

(Новачки „Карпатські Бджілки” із Клівленду, Америка перейшли на минулорічній Листопадовій ватрі до юначок).

УСІ БДЖІЛКИ РАЗОМ:

Пора, Бджілки Карпатські,
Ясніє небосхил
І шлють простори заклик
Для наших юних крил.

1. НОВАЧКА:

Немов спокійний вулик —
Домівка пластова,
Гніздо й рої новацькі —
Вощина золота.

2. НОВАЧКА:

Там вперше ми почули
Ясний привіт: „Готуйсь”!
Служити Україні
Ніколи не лінуйсь!

3. НОВАЧКА:

Сестричка нас навчала
В піснях, казках і грах,

Для служби України
Який нам вибрати шлях.

УСІ РАЗОМ:

Пора, Бджілки Карпатські,
Ясніє небосхил
І шлють простори заклик
Для наших юних сил.

4. НОВАЧКА:

Ми силу роздобудем
Для умів і сердець

5. НОВАЧКА:

Де ум і серце сильні
Недолі там кінець.

6. НОВАЧКА:

Красу плекатимемо,
Мов квіти на весні,

7. НОВАЧКА:

Щоб України щастя
Сплести вінки рясні.

8. НОВАЧКА:

І нетрів темну пастку
Й гущавини намет
Напевно переможе
Наш обережний лет.

9. НОВАЧКА:

Прощайте нам, Сестричко
І Подруги в роях —

10. НОВАЧКА:

Бо стелиться нам бистро
У дні юнацькі шлях!

УСІ РАЗОМ:

Пора, Бджілки Карпатські,
Ясніє небосхил
І шлють простори заклик
Для наших юних крил!

ЩО ПИШЕ ОЧАЙДУШОК ЧИТАНЧИК?

Дороге Моє Новацтво!

Я думаю, що щасливо всі провели Свята Різдва Христового, напевно помагали дома при Святій Вечері, думаю, що не забули і про самітних своїх подруг та друзів і написали їм святочні побажання.

Думаю, що й у кожній Вашій хаті була ялинка, а під ялинкою дарунків-дарунків багато. А чи між тими дарунками були і книжечки? Якщо так, то напишіть мені, які Ви дістали!

Ішов я раз вулицею. Сніг падав, застелював брудні пішоходи, люди спішилися кудись, а я пристанув біля невеличкої крамниці з книжками. Розглядаю написи на книжках, знайомі мені всі, аж дивлюся: невеличка синя книжечка, на ній намальовано двос дітей, хлопчик з клуночком, дівчинка з книжкою під пахою, кудись ідуть. А на книжці напис „Кладка” — І. Боднарчук. Дитячі новелі.

Купую книжечку і читаю її. Всі оповідання гарно ілюстрував Мирон Левицький. Зараз після прочитання першого оповідання стають перед очима картини з

останніх днів нашого перебування в Україні. Ворог наближається, люди покидають рідні стори. Розходяться діти в чужі країни. А, як ті діти любили Україну й тужили за нею, прочитаєте в цих новелях. Як Степанко й Оленка ідуть самі далеко-далеко, шукати Україну.

Прочитайте ці новелі, а навчитесь, як треба помагати другим, як шанувати наш синьо-жовтий прапор, як живуть діти в Україні, де большевики забороняють їм святкувати та колядувати в Різдвяну ніч. Прочитайте цю книжечку, а може не один із Вас вернеться до Рідної Школи, як це зробив малий Михайлик?!

Прочитайте уважно оповідання „Сестрина наука” та тоді зрозумієте, чого журяться Вами не раз Ваші Батьки, Вчителі та новацькі виховники.

Жду Ваших листів та Вашої відповіді, які книжки дістали Ви на Різдвяні дарунки та котре оповідання з книжечки „Кладка” найбільше Вам подобалося?

Готуйсь!

Ваш

Очайдушок Читанчик

РЕБУСИК

ШИ Т=П Ш=Н
ПИ 100

ПЕСИК

Надворі лютувала зима. Білий сніг покрив усе, вершки домів, маленькі, вузькі вулички. Він мінився мільйонами барв, падаючи на проміння вуличної лампи. Вітер гонив, немов скажений, старався вдертися до якоїсь хати — але дарма — всі двері були щільно позамікані. Тоді він зі злістю крутив сніжинками, втікав і ховався за рогом вулиці з великим свистом — і знову вилітав.

Піднявши ковніри догори та натягнувши міцно на вуха, прохожі старалися якнайскоріше зайти до своєї мети. Але, проходячи біля однієї із зачинених вже крамниць, кожний кидав погляд на малий сірий клубочок, що лежав там у снігу. З клубка світилися двоє очей та весело шевелів маленький хвостик. Прохожі споглядали й поспішали далі. Але погляд не теплив песика. Він мусів положитися, бо лапки змерзли від безупинного стояння.

— Пес, пес! — песик зірвався на лапки та побіг до чоловіка, що кликав його. — Бідний песику, ти змерз, але хіба не дуже, бо ти маєш грубе футро — сказав якийсь чоловік і, пошкрябавши пса за вушком, відійшов. Голодні очі песика бачили довгу ковбасу та огонь, що дає тепло — і він побіг за чоловіком. Довго ішли сніжними вулицями і боролися з вітром, аж вкінці чоловік пристанув біля одних дверей та відчинивши скоро просунувся до середини, заступаючи псові дорогу. — О ні, в цьому будинку не можна мати псів. —

Двері замкнулися і малий сірий хвостик знерухомів.

Песик вернувся на своє давнє місце перед крамницею. Там більше прохожих, то може знову хтось заговорить до нього, але не затрісне дверей перед змерзлим, мокрим носиком. Але людей було все менше — година була пізня.

Песик вже не чув своїх лапок, а очка втратили ясність — стали темні та сумні.

Повільною ходою зближався якийсь чоловік. Сніг бив йому в обличчя, що було старе і заросле, ніс посинів зі зима, а стара шапка ледве накривала вуха. Пес жалібно заскавулів. Чоловік підійшов до нього і, витягнувши з кишені змерзлу старе-

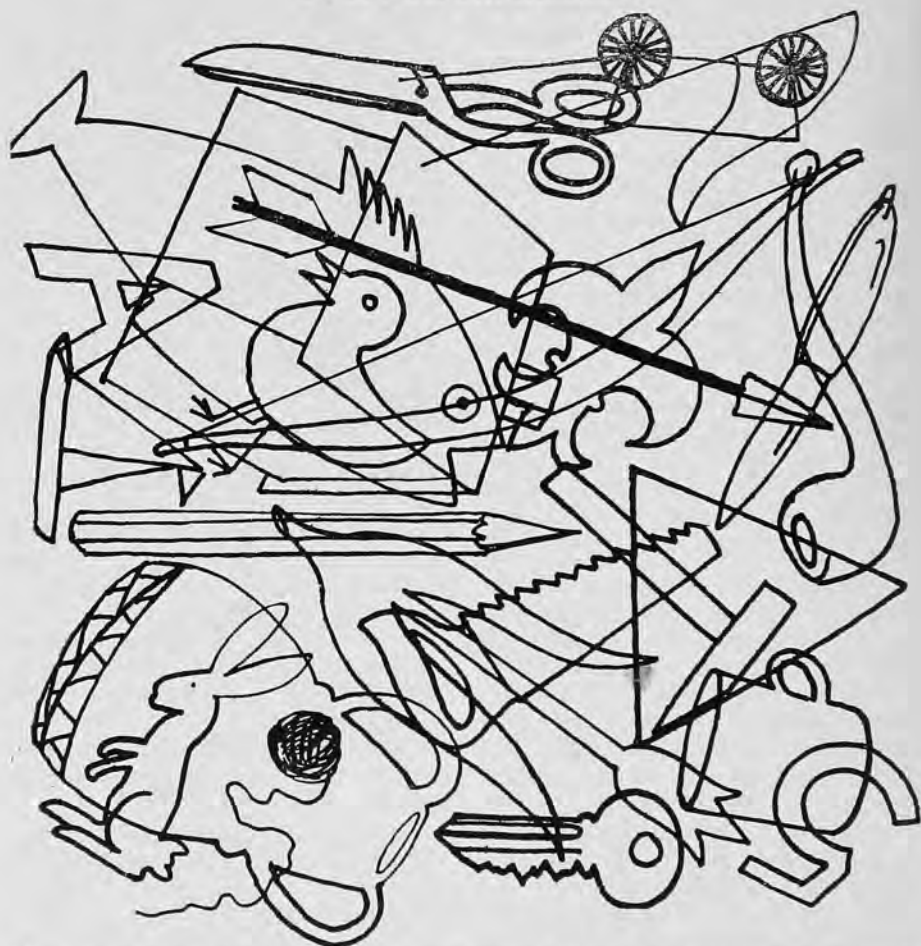
чу руку, почав його гладити. Песик ще раз попробував щастя і пішов за чоловіком. Той пробував чомусь відчиняти різні брами — але всі були позамикані. — Ну і що ж ми зробимо? — запитав він. А песик, слухаючи, перекинув голівку на бік і гавкнув. Вони йшли далі.

Сніг перестав падати і мороз більшав, коли обидва подорож-

ні підійшли до однієї брами. Тепло огорнуло їх. Чоловік сів на сходах, витягнув з торби окраєць хліба і поділився ним з псом.

На темносинім небі миготіла зірка. Ніч своєю плахтою закрила місто, а чоловік чув через сон, як його старечу руку розгріває шорсткий дотик рожевого язичка.

РИСУНОК-СКРИВАНКА

На цьому рисунку бачимо аж двадцять чотири предмети! Ану спробуйте їх всі пізнати та почислити!

15. лотом.

Е прочитав у газети, що Саль-
мебіки випустять ракету
на місяць!

Бз-з-з-з!

А ками а Бугу великий
і прохматю всі кнустчки

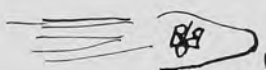
(Їх Бугу ме
Дильше але мені вже
не стало 5 місяц!)

то збудуто тесе таку ракету

Ек іх поїде скоро

Що моа ме швидше

І я забіму наш прапор на місяці!

НАРОДНИЙ ОДЯГ

Мал. Х. Зелінська

Коли вмию мамі
І ложки й миски,
Мама дасть сорочку
Вишиту в квітки.

А чемненька буду,
Вивчу в школі все,
То бабуся плахту
Ткану принесе.

Принесу ще з лісу
Теточці грибків,
Тета дасть намиста
П'ятдесят разків.

А поможу білля
Випрати сестрі,
Дасть мені сестричка
Гарні стяжки дві.

Як грядки пополю,
Батько на кінець
Купить мені в місті
Синій жупанець.

Ще піду я в поле
Та нарву квіток
І сама гарненько
Виплету вінок.

Коли все те вдягну,
Скаже цілий світ:
Ось вам українка,
Наче маків квіт!

сестричка Леся

Мал. Т. Душенко

Катруся мала в клітці пташку
та пильно доглядала її. Аж ось
пташка кудись втікла і Катрусі
дуже жаль. Поможіть їй відшу-
кати пташку! Може вона і десь
недалеко, може таки на образоч-
ку? Ану, хто знайде?!

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Юначка Марійка Луцик із Торонта пише:

До Хвальної Редакції „Готуйсь”

На збіркову листу ч. 547 збрала я 12 доларів. В прилозі пересилаю поштовий переказ на дол. 14. Це разом з передплатою на 1958-ий рік. для мого меншого братчика Володимира Луцика. Дорогий Журналику, я мушу похвалитися, що дня першого грудня цього року здала я третю новацьку пробу та перейшла до Юнацтва. Цим я дуже рада. Також тішуся, що я могла хоч трошки Тобі допомогти, йдучи зі збіркою. Три роки тому приїхала я з моїми батьками з Венесуелі до Торонта і зараз записалася до Новацтва. Там, де ми до того часу були, в місті Валенсія, нема Українського Пласту і тепер я відчуваю, які бідні мої ровесники, що там залишилися.

Тепер я ходжу до 6. класи Рідної Школи та до шостої англійської.

З юнацьким привітом
СКОБ!

Марійка Луцик

**
*

Юначка Роксоляна Куницька із Віндзору, Канада, пише нам:

Дорога Сестричко Редакторко!

Я прочитала листа, що його я написала, а Ви помістили у новацькому журналі „Готуйсь”. Я дуже радію і дякую Сестричці за цю несподіванку. Я вже юначка і дуже переживаю пластове життя. В Юнацтві ми маємо частіше огники, так, що вчимося багато пісень, як ось не-

давно вчилися „В горах грім гуде”.

На тих огниках я завжди думаю, як то добре було б, якби сестричка нам сказала казку або віршик. Чекаю Вашого приїзду знов, але не тепер.

СКОБ!

Роксоляна Куницька

Пересилаю Вам світлину нашої зустрічі із Доктором Олександром Тисовським в таборі на Діброві минулого літа. На світлинці зі мною мій брат новак Юрій.

**
*

Новачка Марійка Бачинська із Філадельфії пише:

Дорогий „Готуйсь”!

Пишу до Тебе, щоб розказати Тобі, як наш рій „Ластівки” склав іспит вмілости з географії. А було це так:

Нарешті після довгої підготовки на сходинах надійшла неділя, коли ми мали складати наш іспит вмілости. В суботу всі ми від години восьмої до десятої вечора сиділи та вчилися. А чому так пізно, то Ви певно самі догадаєтеся! В неділю на сходинах приходимо всі трошки заспані та, гризучи нігті зі страху, входимо до нашої домівки. Коли вже всі зібралися, пролунав голос сестрички Гніздової — „Струнко!” Всі вмить затихли та стали на струнко. Після відкриття сходин ми порозходилися на місця, де дістали від сестрички Гніздової папері, що на них мали написати найважливіші міста, ріки, моря, височини, низини, гори та копалини України. Після закінчення цього ми

Квіти і новачки з Бостону, Америка, ще зі своєю улюбленою сестричкою Марією Мурій, яка недавно померла.

всі вийшли на коридор, звідкіля мали нас викликати по одній спершу до сестрички Віри, а опісля до сестрички Гніздової. Мене покликали першу і повірте, мені аж серце застигло! Сестричка Віра казала показати їй на карті найголовніші міста, ріки та допливи деяких із них та, де знаходяться гори і мінерали в землі. Коли я вийшла на коридор, мене зразу всі обступили, щоб спитати, чи було легко. А нас аж вісім! Я вже ледве дихала. Ще й не встигла їм відповісти, як мене покликала сестричка Гніздова до себе. Вона ставила нам питання з географії, як наприклад: „Розкажи мені легенду про повстання Києва!” або: „Над якою рікою лежить місто Переяслав?” Таких питань було біля двадцяти.

І так перепитували кожну з нас по черзі аж до останньої. Коли сестричка покінчила нас перепитувати, ми покінчили наші сходи кличем:

Ні вітер, ні бурі,
Ні громи ні тучі,
Новацького круга
Ніяк не розлучать!

Всі ми пішли додів, дожидаючи другої неділі, бо тоді мали дізнатися про наш успіх чи невдачу. На другу неділю всі прийшли ще й завчасу, щоб дізнатися про наш вислід. На сходах наша сестричка сказала нам на нашу велику радість так:

— Ви всі здали і багато із добрим успіхом!

Повні радості і вдячності Богові ми побігли додів, щоб там

висказати нашу радість та поділитися нею з рідними.

Здоровлю Тебе Пластово-Новацьким кличем: „Готуйсь! Ройова: Марійка Бачинська

**
*

А вже юначка Ірця Гнатюк написала до... Атомика Вугленка, того самого, що то не раз писав новацтву різні цікаві речі:

Дорогий Вуйку Атомику!

Дуже сердечно вітаю Тебе з Різдом Христовим та Новим Роком! Дай Боже, щоб наші мрії скоро сповнилися, ті про подорож на місяць. Найкраще було б, якби замість на місяць, ми могли їхати в Україну. Ти ж напевно знаєш, як гарно в Україні! Властиво, чи не можеш прискорити нашого повороту на Рідну Землю? Вчені в Америці, а в їх числі і мій Татко, збудували вже мабуть трансконтинентальну ракету. Чи не маєш охоти поїхати в ній до Москви і там експлодувати?!

Як побачиш із підпису, я вже — юначка. Чи не можеш писати до мене в „Молодому Житті“? Ще раз вітаю Тебе гучним

СКОБ!

Пластунка учасниці

Груся Гнатюк

— о —

Добрі розгадки загадок із „Готуйсь“ за листопад прислали: Міля Захарія з Америки та Левко Марунчак із Канади.

**

Як ми заповіли були, поміж тих, що вплатили передплату на „Готуйсь“ за 1958-ий рік вже до дня 15 грудня, вильосовано книжечку І. Боднарчука „Кладка“ для Анастазії Левицької із Вінніпегу, Канада.

ЛИСТОПАДОВА ВАТРА В АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Наше Новацтво в Амстердамі, Н. Й. влаштувало в листопаді м. р. Листопадову Ватру.

Свято це — звеличав своєю присутністю наш Дорогий Владика Іх Ексц. Кир Амврозій, що якраз в цьому дні прибув на канонічну візитацію нашої Парофії.

Від пластунів-новаків привітала на залі Достойного Гостя новачка Анна-Марія Зінич. Потім піднеслась куртина і на сцені довкола штучної ватри — новаки і новачки почали співати пластову пісню: „Орлина Ватра“.

Перша частина Свята — присвячена була Листопадовому Зривові за волю України. Тут — братчик новаків — пл. уч. Іриней Юрчук привітав присутніх батьків і гостей від пластового новацтва і почав свою розповідь про велику подію 1 Листопада 1918 р., яку новаки і новачки переплітали відповідними віршиками та стрілецькими піснями. Та серденьками нашими заволодів один із батьків наших — колишній УСС — коли став розказувати нам свої спомини із цих днів... про бої за наш Львів та про участь в них і героїство нашого пластового юнацтва, що перше стало в ряди Українського Війська, щоб добути Україні волю!

Піснею „Червона Калина“ ми приобіцяли розвеселити нашу славну Україну і колись, як доростемо, створити новий, наступний 1-ий Листопад!

Зчерги слідкувала весела програма. Наші новаки і новачки старалися стрілецьким гумором й інсценізацією стрілецьких пісень та сценкою: „Цяпка на

варті" . . . звеселити себе і інших.

В другій частині Свята — сестричка новачок Христя Бішко згадала про другу важливу подію, уже сумну, що трапилась на Рідних Землях, в тому ж самому Львові та розказала коротко про життя і мученичу смерть нашого Митрополита Андрея Шептицького — великого приятеля дітей та опікуна пластової молоді у рідному Краю.

Потому братчик Ірко переповів новакам один спогад про відвідини Митрополита у Новацькому Таборі в Підлютому, в Карпатах і як радо пластуни Його вітали. Зокрема підчеркнув слова Митрополита — які висказав до пластунів: „ . . . Запам'ятайте собі — юнаки — що пластун, це лицар Христа і України! Церкву свою і Батьківщину ви маєте любити і боронити перед ворогами. Зрадити Батьківщину і

Церкву — це великий злочин! . . . ”

Наші новачки і новачки прирекли, перед присутнім на залі Владикою, що Церкви своєї — віри своїх батьків і своєї Батьківщини — України не забудуть ніколи!

На закінчення Свята — го-туємось всі до молитви за Україну. Новачки вносять на сцену великий портрет Митрополита і полинула з наших грудей благальна пісня-молитва до Сл. Б. Андрея, щоб вимолвив у Господа нам волю!

Ватру закінчили ми традиційною нашою пісенькою: „Ніч вже йде . . . ” Після ватри їх Ексцеленція станули з нами до спільної знимки. Перевели ми теж збірку на Листу „Фонд виховних пластових видань”, що дала в сумі \$ 31.09.

Пл. уч. Іринея Юрчук, братчик

Новацтво з Амстердаму під час візитації їх Ексцеленції Кир Амврозія.

КОЛИ „МАВОЧКИ” ДІСТАЛИ „ГОТУЙСЬ” ЗА ЛЮТИЙ...

Кожного разу, коли сестричка приносить на сходи нове число „Готуйсь”, то це не такі собі звичайні сходи, як кожні інші! Тоді цілий їх рій сходиться, так, ніби всі змовилися, на п'ять хвилин скоріше. І всі дуже просять Орису, щоб розказала, що там нового в цьому числі. Бо Орися передплатила собі „Готуйсь” та дістає його просто до хати скоріше за всіх. Та Орися хитра, не скаже, тільки радить усім, щоб і собі передплатили, це ж не так важко: тільки два долари в рік!

А коли вже відкрили сходи та проспівали „Пісню Мавочок” і коли сестричка роздала газетку всім, то перше та найважливіше, що усі мусять розглянути, який то додаток цього місяця? Бо додаток завжди майже барвистий, а коли й ні, то можна його самому собі розмалювати.

А ось цього місяця, в лютому дивляться „Мавочки”, дивляться і не можуть пізнати, що це таке на додатку. Якись люди, але що вони значать, ніхто не знає. А сестричка довго ждала, що вони самі догадаються, а далі каже:

— Якже так, щоб „Мавочки” свої рідної мавки не пізнали?

— Як — Мавки? А котра ж це Мавка? Ця зелена? — защебетали „Мавочки” всі нараз.

— Так, оця зелена! Я ж казала вам, що в давнину наш нарід вірив, що по лісах живуть такі зелені мавки та лісовики, а в водах русалки, як ось бачите на цьому образочку.

— А цей червоний — то хто?

— Це перелесник. Такий меткий та змінливий, як саме полум'я. Це ж він і хоче забрати з собою мавку, тут на образку внизу.

— Але не забере? — спитала з острахом найменша Ксеня.

— О, ні! Тут бачите на другому образку: прийшов у ліс такий хлопець, що вмів витинати з дерева сопілки та прекрасно грати на них...

— А не міг собі купити готових? — не втерпіла Галя.

— Ну й що сталося далі, сестричко?

— Лукаш так чудово загрив, що мавка аж пробудилася із зимового сну у старій вербі..

— Ой, сестричко, а хіба ж там вигідно спати?

— А звідки сестричка знає, як він називався? Сестричка знала його?

Сестричка мусіла засміятися та сказати, що знає це, бо читала таке гарне-гарне представлення про мавку і хлопця Лукаша і дядька Лева. А називається воно „Лісова Пісня”.

— О, я знаю! Моя сестра читала його в школі українознавства.

А мені не хотіла дати, бо я ще замала! — поскаржилася Ірочка.

— А знаєте, хто його написав?

Стало так тихенько, як ще ніколи в домівці...

— Леся Українка написала, чули про неї?

О, чули, чули! Що це була така наша велика письменниця і потетка, така дуже славна. І що бідна була дуже хворенька, але все ж таки писала...

І „Мавочки” повитинають образки з картоника і поналіплюють, щоб стояли, і ще поставлять зелені деревця з паперу!

А потім повкладали картоника в газетку і з пам'яті розказували, що було на малюнках. А потім гралися „Перелесник ловить мавку”. А „Мавки” могли ховатися у „стару вербу” під стіл.

А коли після сходин сестричка відпроваджувала Ксеню додому, (бо так її мамця просила), то Ксеня держала весь час сестричку за руку, щоб її, найменшу „Мавочку” який Перелесник не схопив!

Л. Х.

„Готуйсь” одержав цього року дуже багато різдвяних привітів та щиро дякує за них. Привіти надіслали:

Головна Булава Пласту; Учасники Курсу Новацьких Виховників у Мюнхені, Німеччина; Влодзя та Ірця Гнатюк; Аня Сяня і Андрійко Мостовичі з Америки; сестрички та братчики з Вінніпегу, Канада; гурток юначок „Євшан-Зілля” з Сиракюз, що лиш перейшов із новачтва; Новаки і братчики з гнізда: „Карпатські Звірі”, Торонто; Маруся і Юрій Тарнавські, Торонто; Оксана Яримович, гніздо „Квіти з Верховини”, Шикаго; Рій новаків „Лисики”, Лорейн — Тарас Горалевський, Петро Пилипів, Івасик Черкас, Роман Шевчик, Вілі Цікало, Євген Пакуш; Пластова Група в Кентон — Олег Волиняк, Михайло Малий, Марія Когут, Василь Храпко, Славко Ш., Марта Дурбак; Новачки та сестричка Люба Ляшнін, Канада; Рій новачок: „Конвалійки” і „Волошки”, Лорейн, ЗДА; Рій ч. 1. „Соколи/Гніздо „Крилаті”, Дітройт, ЗДА — Петро Паламарчук — ройо-

вий, Андрій Галів — заступник, ст. пл. Тарас Когут — впорядник, Юрій Казанівський, Юрко Тарнавський, Мирослав Андрав, Роман Тарнавський, Олег Дуб, Володимир Чубатий, Андрій Кушнір, Віктор Майсюра, Богдан Федорович, Орест Волошук, Богдан Витвицький; Рій „Дятель”, Дітройт, ЗДА — Ігор Маркович, Ігор Стояловський, Юрій Вонсуль, Нестор Л., Ігор Яворівський, Борис Блюй, Ігор Сйна. Виховник: Роман Стефанюк. (Закінчення буде)

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytta”, Inc.
New York, N. Y.

Redague Kolегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція
пл. сен. Богдан Кравців
с/о „Molode Zytta”,
306 E. 9th Street
New York 3, N. Y.

Друк. „Луна”, 77 Іст Ст. Маркс Пл., Н. Й.